

Julguri, enese ees seiswad, kes kartlikult ja ehmatand näuga Kärmasale teada andis, rööwliid kippuda maja kallale. Julgur oli üsna selgeste kuulnud, kuidas kelmid suure wärawa kallal ammetis olla. „Teie teate küll, et ma arguks ei ole,“ lisas ta, „aga meil on tõeste asja kartuseks. Ma ei mõista, kust naad teada saanud, et ma linnast raha toonud; seda tahawad wist omale pärida. Muidugi teada, heaga ei pea naad seda mitte saama. Mina oma poja Peetriga ja sulasega saame kuni wiimise weretilgani wastu panema.“

„Ega minagi pealt wahtima jae,“ wastas Kärmas; „ma aitan teid jõudu mõõda. On teil küllalt tuleriistu majas?“

„Küllalt, ja ka rohkest laenguid. Ma teadsin kohe, et teie abi peale tohtisin julge olla. Naesterahwaid meie ei ärata, kaa oma tütarit jätke magama. Need ei tee muud kui kära ja segadust. Külap teie kutsarit ikka wõib uskuda?“

„See on üks truu mees. Aga eks meie lähe kohe hoowi?“

„On weel aega! Enne peawad kelmid wärawat lõhkuma, siis on neil weel meie mõlema suurte koertega wõitlemist. Siis hakkame meie neile walu andma. Naad arwawad, et meie

magame; kellel aga palju raha majas on, küll see uneta on!“

Tehti kaa selle plaani järäle. Et rööwliid falk wäga suur oli, ei hoolind kurjategijad ei ühesti takistusest, waid said ennem weel wihasemaks ja nagu meeletumad katsusid naad majasse tungida. Need wiis wastupanijad olid waprud küll, aga pidid ometi kartma, mitte lurjustest jägu saawad. Küll lasti mõnufalt nende pihta, nii et wahest laks rööwliid korruga langesid, hull neist enam ehk wähäm haawatud olid, aga kui kauaks suutis wäike hulga ke palju maja lõhkujate wastu panna? Kaarel Kärmas oli aga natuke ette julgend, kohe oli temal walus haaw õlas.

Alalise paugutamisest ärkasid naesterahwad üles ja kogusid end sinna tuppa, kus mehed raskest wõitlesid. Siis aga ep olnud mitte nende hulgas. Isa oli teda lukku taha pannud. Kui nüüd tütarlaps magusast unest üles äratud sai walju püüsilaskmise ja kisa ja müra läbi ning ehmatand asemest üles ukse poole kargas ja seda leidis lukkus olewad, siis ta ei teadnud, mis ta sest pidi arwama ning rahutu, ilma nõuta ekssis ta ukse ja wäikese aknakese wahel edasi-tagasi. Küll ta hüüdis oma isa, aga keegi ei kuulnud tema healt selles suures segaduses.

Jälle olid rööwliid julgeste edasi tunginud,